

Afyon Trafiđi

Antonin Artaud

1925

Niyetim samimiyetle yanıt vermektir, böylece bir kez ve herkes için artık uyuşturucunun sözde tehlikesi hakkında uyarılarla saldırıya uğramayacağız.

Benim bakış açım açıkça antisosyal.

Afyon kullanımına saldırmanın tek bir mantıklı gerekçesi vardır: kişisel zevklerin bir şekilde toplumun titreyen masumlarına bulaşacağı.

Bu iddia yanlıştır.

Bedenen ve ruhen bozuk doğarız; doğuştan berbat durumdayız. Afyonu ortadan kaldırmak suç işleme dürtüsünü, bedenin ve ruhun habisliklerini, umutsuzluk eğilimini, feryat eden ahmağı, çiçek hastalığına yakalanmış bebeği ya da içgüdülerin giderek parçalanmasını ortadan kaldırmaz. Zehirlenmeye mahkum bireyler olduğu gerçeğini değiştirmez: morfinle zehirlenen, okumakla zehirlenen, izolasyonla zehirlenen, mastürbasyonla zehirlenen, sınır tanımadan sevişmekle zehirlenen, ruhta kök salmış zayıflıkla zehirlenen, içkiyle zehirlenen, kenevirle zehirlenen, sosyopatlıkla zehirlenen. Asla toplumun bir parçası olmayacak tedavi edilemez, kaba ruhlar vardır, ancak onların aptallık araçlarını ortadan kaldırırsanız, on binlerce yenisini yaratacaklardır. Kurnaz, öfkeli, acımasız ve çaresiz araçlar yaratacaklardır. İnsan doğası en derinlerine kadar antisosyaldır. Bürokratik sosyal organizmanın bireyin doğal eğilimleriyle mücadele edebilmesi ancak iktidarın gasp edilmesiyle mümkündür.

O halde kayıpları terk edelim. Zamanımızı onları rehabilite etmeye çalışmaktan daha iyi bir şekilde değerlendirebiliriz; bu çaba hem faydasız, hem iğrenç, hem de tehlikelidir.

İnsanlıktaki umutsuzluğun nedenlerini hiçbir zaman tespit edip ortadan kaldıramayacağımıza göre, bir insanın kendisini kederden arındırmasını engellemeye hakkımız yoktur. Çünkü o zaman gizli dürtülerini, bir araç aramaya yönelik özel eğilimini bastırmak, aslında kendisini kuşatan kötülükten kurtaracak bir aracın var olduğuna inanmak gerekecektir.

Dahası, kaybolanlar aslında en başından beri kaybolmuşlardır ve tüm ahlaki rehabilitasyon kavramları değersizdir: intiharda, suçta, aptallıkta ve delilikte içsel bir fatalite, tartışılmaz bir tedavi edilemezlik vardır; insan karakterinde yenilmez bir boynuzlanma ve kalıcı bir aşağılanma vardır. İnsan ruhu doğası gereği hadım edilmiştir.

Afazi, ataksi, sifilitik menenjit, hırsızlık ve gasp. Cehennem bu dünyadadır ve cehennemden kaçan talihsiz insanlar, sonsuza dek kaçışlarını yeniden canlandırmaya mahkumdurlar. Ama bu kadar saçmalık yeter.

İnsan zavallıdır; ruh zayıftır; ve koşullar ne olursa olsun, her zaman lanetlenecek yaratıklar vardır. Onların lanetlenmesini sağlayan araçların pek bir önemi yoktur ve her halükarda toplumu ilgilendirmez.

Çünkü toplumun yapıcı eylemde bulunmaktan aciz olduğu yeterince kanıtlanmıştır. Zamanını boşa harcıyor ve sadece kendi aptallığı içinde daha da kökleşiyor. Eylemleri her zaman zararlıdır.

Gerçekle yüzleşmek isteyenler için Amerika Birleşik Devletleri'nden ve onun çılgınlıktaki aşırılıklarından daha uzağa bakmaya gerek yoktur: eter katılmış bira, kokain katılmış karaborsa likörü, toplumun kanseri olarak sarhoşluk. Kısacası, yasak meyvenin doğal kanunu.

Afyon için de aynı şey geçerli.

Şimdiye kadar, uyuşturucu karşıtı yasalar sadece, bu zararsız (zararsız çünkü önemsiz ve marjinaler) uyuşturucu düşkünleri mezhebine, akılları, ruhları ve hastalıkları tarafından lanetlenmiş bu azınlığa karşı haklı bir öfke üzerine kurulu boktan bir itibar inşa eden tıp, gazetecilik ve edebiyat pezevenklerinin işine yaradı.

Pezevenk ahlakının göbek bağı ne kadar da güzel düğümlenmiş. Annelerinden ayrıldıklarından beri hiç günah işlemediler! Bunlar havariler, rahiplerin torunları. İnsan sadece bu öfkenin kaynağını, bunun sonucunda ne kadar parayı cebe indirdiklerini ve başka hangi güzellikleri elde ettiklerini merak edebilir.

Ancak konumuz bu değil.

Doğrusunu söylemek gerekirse, uyuşturucu ve uyuşturucu yasaları üzerine koparılan bu yaygara 1) tatmin edilsin ya da edilmesin, ruhun doğasında var olan ve uyuşturucu hiç var olmasaydı bile bağımlıyı antisosyal davranışlara itecek olan mutlak uyuşturucu tüketme ihtiyacı karşısında güçsüzdür; 2) aslında uyuşturucuya olan ihtiyacı arttırmakta, kabul edilemez kamusal davranışları gizli bir ahlaksızlığa dönüştürmektedir; ve 3) en önemli ve tehlikeli nokta olan uyuşturucu hastalığının toplamını arttırmaktadır.

Çünkü ne yazık ki bu hastalık için tedavi her zaman var olacaktır.

Uyuşturuculara karşı çıkarılan tüm yasalar, kısıtlamalar ve halkla ilişkiler jestleri, başarılı olduklarını varsayarsak, yalnızca insanlığın en yoksul unsurlarını —ki bunlar devredilemez haklara sahiptir— acıları için bir ilaçtan, ekmekten daha görkemli bir besinden ve nihai bir diriliş yönteminden mahrum bırakmayı başaracaktır.

Tıp mesleği, morfinden daha iyi veba, yaşamdan daha iyi cehennem diye haykırıyor! Bu embesiller, bağımlının kendi hastalığında boğulmasına izin vermenin gerekli olduğunu iddia ediyor. Bu tür açıklamalarla hödükler, kamu yararı adına kendilerine serbest saltanat sağlıyorlar.

İntihar edin, umutsuzlar! Aklınız ve bedeniniz işkence altında, tüm umudunuzu kaybedeceksiniz! Dünyada artık rahat yok. Dünya sizin kokuşmuş etinizle besleniyor!

Ve siz, yetenekli deliler, spastikler, kanser hastaları, beyni şişmiş kronik vakalar, siz yanlış anlaşıyorsunuz. Sizde hiçbir doktorun asla anlayamayacağı bir şey var ve sizi yüce, saf ve muhteşem kılan da bu gerçeğin ta kendisidir. Hayatın dışında duruyorsunuz, hayatın üstünde duruyorsunuz, sıradan bir insanın asla anlayamayacağı bir hastalığınız var, normal seviyeyi aşıyorsunuz ve bu yüzden insanları karıştırıyorsunuz, çünkü onların sessizliklerini zehirliyor ve yapay akıl sağlığını bozuyorsunuz. Acının bastırılmaz biçimleri bilinen kategorilere uymuyor, bilinen terimlerle ifade edilemez: kavranamayan tekrarlayan acı, düşüncenin dışında gezinen tedavi edilemez acı, ne bedeninin ne de ruhunun acısı, ama her ikisine de benzeyen bir acı. Ve ben, bu acıyı paylaşıyorum ve size soruyorum: Kim bizim rahatlamamızı ölçmeye cesaret edebilir? Arzularımızın ve acı çekme ısrarımızın bir sonucu olarak bilginin ve berraklığın tam kökünde yaşayan bizler; acıları ruhlarımızda gizli sükûnet yerleri arayışında, başkalarının yalnızca iyiliği aradığı yerde kötülükte dövülmüş zihinsel bir denge arayışında dolaşan bizler. Biz deli değiliz. Bizler harika doktorlarız. Ruhun dozajını, hassasiyetlerini, iliklerini, düşüncelerini biliriz. Bizi rahat bırakın. Bizi hastalığımızla baş başa bırakın, insanlardan başka bir şey istemiyoruz. Sadece acıdan kurtulmak istiyoruz. Kendi yaşamlarımızı değerlendirdik, kendimize ve başkalarına koyduğumuz kısıtlamaları anlıyoruz, hastalığımızın bize her gün dayattığı yaşamın zorunlu gevşekliklerini, feragatleri, ince işlevlerin felcini anlıyoruz. İntihar için tam olarak hazır değiliz.

Bu arada, siktirin gidin.

Posia

Antonin Artaud
Afyon Trafigi
1925

<https://www.conjunctions.com/online/article/antonin-artaud-01-16-1998>,
<https://heimatloskultu.wordpress.com/2024/02/12/afyon-trafigi-antonin-artaud/>

edu.wll.im